

ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 302

Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 26.

ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΗΡΩΟΣ.

(Διήγημα διδακτικόν)

διὰ τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων.

ἐκ Παρισίων.

Ὁ ἥλιος δύνων ἐχρωμάτιζε τὰς ἐπάλξεις μεγαλοπρεποῦς τινος πύργου τῆς Γαλλίας, οὐχὶ μακρὰν τῆς κωμοπόλεως Δινάν, ἐπὶ τῆς Βρετανικῆς παραλίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1328 ὁ κύριος καὶ κληρονόμος τοῦ πύργου τούτου ἦτο ὀκταετής παῖς, ὀνόματι Βερτράνδος, ὅστις κατόικει αὐτὸν μετὰ τῆς χρηρυσάσης μητρός του, κυρίας Ἐλεονόρας, καὶ τῶν νεωτέρων του ἀδελφῶν, Ἀλίκης, Οὐρου, καὶ Κορυσάνδρας.

Ἡ ὥρα τοῦ δείπνου ἐφθασε, καὶ ἡ κυρία Ἐλεονόρα ἐφώναζε τὸν οἰκονόμον.

— Δὲν εἶναι πρόπον ἐγὼ καὶ τὰ παιδία νὰ περιμένωμεν περισσότερον τὸν κύριον Βερτράνδον — θὰ δειπνήσωμεν χωρὶς αὐτόν.

Ὁ Βερτράνδος ἔλειπεν ἀπὸ τὸ πρῶτ'. Εἶχεν ἐξέλθει, εἰς τὴν συνήθη του ἱππασίαν, μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος του Βερνάρδου καὶ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει οὔτε εἰς τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, οὔτε διὰ τὸ γεῦμα τὴν μεσημβριάν. Ἡ μήτηρ του δὲν ἐφοβεῖτο περὶ τῆς ἀσφαλείας του, διότι εἶχεν ἄκραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Βερνάρδον, ἀλλ' ἀπέδωκε τὴν ἀπουσίαν του εἰς ἀμέλειαν διότι ὁ Βερτράνδος δὲν ἦτο φιλομαθὴς καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του.

Μόλις εἶχον γευθῇ μερικῶν ὀρεκτικῶν, καὶ ἐνῶ ὁ οἰκονόμος ἡτοιμάζετο νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν ἀχνίζοντα ζωμόν, ἐμφανίζεται ὁ

Βερτράνδος. Ἄμα εἶδεν ὅτι εἶχον ἀρχίσει τὸ δείπνον χωρὶς αὐτοῦ, κατελήφθη ὑπὸ αἰφνιδίου θυμοῦ, πετᾷ τὸν σκοῦφον του εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης, καὶ δι' ἐνὸς ὀρμητικοῦ κινήματος ἀνατρέπει τὴν βαρεῖαν καρίνην τράπεζαν. Τὰ ἀργυρᾶ σκεύη καὶ ποτήρια ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς μετὰ πατάγου, τὸ ἄλλας καὶ τὰ γλυκύσματα ἀνεμίχθησαν, ὁ οἶνος ἐχύθη καὶ τὰ ὀπωρικά ἐπλεον εἰς τὸ ὕψος. Τὸ κίνημα ἦτο τόσον αἰφνίδιον, ὥστε ἡ κυρία Ἐλεονόρα ἔμεινεν ἄφωνος, ἐνῶ τὰ τρία μικρὰ, ἤρχισαν νὰ κλαίουν μεγαλοφώνως.

Ἄλλ' ἐν διπῇ ὀρθαλμοῦ, ἡ ὀργὴ τοῦ Βερτράνδου μετεβλήθη εἰς μεταμέλειαν καὶ αἰσχύνην, καὶ τρέμων, κάτωχρος καὶ ταπεινός, ἦλθε καὶ ἐρονάτισεν ἐνώπιον τῆς μητρός του, ὥς νὰ παρέδιδεν ἑαυτὸν αἰχμάλωτον.

— «Κάμστε νιέ!!! ἀνεφώνησεν αὕτη — «θὰ τιμωρηθῇς ὅπως ἀξίζεις. Ἐδῶ! Λεωνάρδε πάρε μου τὸν ἀνυπότακτον τοῦτον παῖδα καὶ κλείσε τον εἰς τὸν Πύργον τοῦ Βορῶ. Μόνον ξηρὸν ἄρτον καὶ ὕδωρ νὰ τῷ δώσῃς.» Ὁ Βερτράνδος ἐκλινε ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν.

— Κυρία μήτηρ μου, εἰσθε πολὺ καλὴ νὰ σκέπησθε μήπως πεινάσω, ἐνῶ ἐγὼ σᾶς ἐστέρησα τοῦ δείπνου σας. Ἐφώναξεν ὁ Βερτράνδος — Ἄ! Πόσον εἶμαι δυστυχής!... Εἶχον ἀρχίσει τὴν ἡμέραν τόσον καλὰ, καὶ τὴν τελειῶνω τόσον ἔλεεινῶς!

— «Πάρετέ τον ἀπ' ἐδῶ! Δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω. Ἄς τιμωρηθῇ ὅπως ἀξίζει, εἶπεν ἡ Ἐλεονόρα, ἥτις ἡσθάνετο τὴν καρδίαν τῆς συγκινουμένην ἐνώπιον τῆς μετανοίας τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰ μητρικὰ ταῦτα αἰσθήματα πρὸς βλάβην τοῦ παιδός.

Ὁ Βερτράνδος ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου, ἀλλὰ τὰ τρία μικρά, βλέποντα ὅτι ὁ ἀδελφός των ὁδηγεῖται εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν, ἤρχισαν νὰ κλαίουν καὶ νὰ ζητοῦν συγχώρησιν δι' αὐτόν.

— « Ἠσυχάσατε ! — εἶπεν ἡ μήτηρ των. — « Δὲν ἤξεύρετε τί ζητεῖτε ! »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχεται ὁ ἀκόλουθος τοῦ Βερτράνδου, Βερνάρδος, ὅστις μαθὼν τὸ λυπηρὸν συμβάν, ἐξεπλάγη καὶ εἶπε — « εἶναι λυπηρὸν, διότι ὁ κύριος Βερτράνδος εἶχεν ἀρχίσει τόσον καλῶς τὴν ἡμέραν ! »

— « Τί θέλεις νὰ εἴπῃς μὲ τοῦτο ; » — ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα — « Ποῖαι εἶναι αἱ λαμπραὶ αὐταὶ πράξεις, τὰ ἀνδραγαθήματα ταῦτα ; » Ἀς τὰ μάθω καὶ ἐγώ ! »

Ὁ οἰκονόμος εἶχεν ἤδη τακτοποιήσει τὴν τράπεζαν, καὶ ἡ οἰκογένεια παρεκάθισεν ἐκ νέου ἐνώπιον τοῦ ἀχνίζοντος ζωμοῦ, ἐνῶ δὲ Βερνάρδος διηγεῖτο τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ὡς ἐξῆς.

— « Ὡς ἤξεύρετε, Δέσποινα, ἐξήλθομεν πρῶτ' εἰς τὴν συνήθη ἱππασίαν μας, καὶ διευθυνόμεθα πρὸς τὴν παραλίαν, ἀλλὰ δὲν εἶχομεν προχωρήσει μίαν λεύγην, ὅτε εἶδομεν πυκνὸν καπνὸν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς στέγης ἀποθήκης τινός, ἥτις ἀνῆκεν εἰς ὑποστατικὸν τι μεμονωμένον.

Ὁ μικρός μου κύριος ἠθέλησε νὰ τρεξωμεν εὐθύς νὰ σβύσωμεν τὸ πῦρ, ἀλλ' ἐγὼ ἐδίστασα.

— « Εἶναι ἀδύνατον — » τῷ λέγω — « Εἶμαι μόνος, καὶ τὸ πῦρ φαίνεται ὅτι ἔλαβε μέγας διαστάσεις. Τί δύναμαι νὰ πράξω μόνος ; »

— « Ἄλλ' εἶμαι κ' ἐγὼ μετὰ σοῦ, » ἀποκρίνεται ὁ κύριος Βερτράνδος. — « Ἐνῶ σὺ ἀνοίγεις τὴν θύραν τοῦ σταύλου καὶ σώξεις τὰ κτήνη, ἐγὼ θὰ σπεύσω νὰ φέρω τοὺς χωρικοὺς, οἵτινες ἐργάζονται εἰς τοὺς ἀγρούς, μακρὰν, καὶ ὅλοι ὁμοῦ θὰ δυνηθῶμεν νὰ σβύσωμεν τὸ πῦρ. »

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ μικροῦ μου κυρίου μὲ ἔκαμον νὰ ἐρυθριάσω.

— « Τοὺς γνωρίζετε λοιπόν, εἶπον, τοὺς χωρικοὺς τούτους. Ἠξεύρετε ποῦ θὰ τοὺς εὑρήτε ; »

— « Πῶς δὲν τοὺς γνωρίζω ; — » ἀπεκρίθη ὁ κύριος Βερτράνδος.

« Ἡ μήτηρ μου πλέκει καὶ ὑφαίνει τὰ ἐνδύματα των. Εἶναι ὑπὸντοί μου, καὶ εἶναι χρέος μου νὰ φροντίζω περὶ τῶν συμφερόντων των. »

Ταῦτα εἰπὼν ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἀπεμακρύνθη, ἐγὼ δὲ ἔθραυσα τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης, ἐξήγαγον τοὺς βόας καὶ κατώρθωσα νὰ σώσω ἐκ τοῦ πυρὸς ὀλίγα δέματα ἀχύρου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΜΑΥΡΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

ἡ

αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συνεβίβον νὰ ἴταμαι ἐν τῷ στάβλῳ, μὲ ἐξυστρίζον δὲ πᾶσαν ἡμέραν καλῶς, ἕως οὗ τὸ μαλλί μου ἔλαμπεν ὡς τὰ πτερὰ τοῦ κόρακος.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου ἀνθρωπός τις ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν κ. Γόρδωνα ἦλθε καὶ μὲ παρέλαβε. Ὁ κύριος μου, ἀφοῦ μὲ ἐχάιδευσεν, μὲ ἀπεχαιρέτησεν, εἰπὼν, « Ὑγιαίνει Μαυρούλη μου ! Ἔσο καλὸς καὶ κάμνε ὅλα τὰ δυνατὰ σου διὰ νὰ εὐχαριστῇς τὸν νέον σου κύριον. »

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἠμποροῦσα νὰ τῷ εἶπω, « Ἐχε ὑγίαν, ἀφέντη μου, διότι, ὡς ἤξεύρετε, τὰ ἄλογα δὲν ἔχουν γλῶσσαν, ἀλλ' ἔτριψα τὴν μύτην μου εἰς τὰς χεῖράς του ὡς σημεῖον εὐγνωμοσύνης καὶ ἀποχαριετισμοῦ καὶ ἠκολούθησα τὸν ἀνθρωπον τοῦ νέου κυρίου μου. Ἐπειδὴ δὲ ἔζησα ἔτη τινὰ μὲ τὸν κ. Γόρδωνα, νομίζω καλὸν νὰ σὰς εἶπω τινα περὶ τοῦ τόπου ἐκείνου.

Τὸ ὑποστατικὸν τοῦ κυρίου Γόρδωνος ἔκειτο εἰς τὰ ἄκρα τῆς κωμοπόλεως Βέρτουικ. Εἰσέρχεται δὲ τις εἰς αὐτὸ διὰ μεγάλης σιδηρᾶς πύλης, παρὰ τὴν ὁποῖαν ἦτο ἡ θέσις τοῦ θυρωροῦ, ἔπειτα λεωφόρος ὁμαλὴ καὶ πλατεῖα περιφραττομένη ἀπὸ τοὺς κορμούς μεγάλων δένδρων, ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς κήπους. Πέρα δὲ τούτων ἔκειτο ἡ παλαιὰ μάνδρα, τὸ παλαιὸν δάσος, καὶ τὰ ἱπποστάσια. Εἰς ταῦτα ὑπῆρχε τόπος διὰ πολλοὺς ἵππους καὶ ἀμάξας, ἀλλ' ἐγὼ θὰ περιγράψω μόνον τὸ ἱπποστάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ ἐτοποθέτησαν. Τοῦτο ἦτο πολὺ εὐρύχωρον μὲ τέσσαρα φάτνας διὰ τέσσαρας ἵππους. Μέγα κινητὸν παράθυρον ἐβλεπε πρὸς τὴν αὐλήν, τοῦτο δὲ καθίστα τὸ μέρος ἐκεῖνο εὐάερον καὶ συνάμα εὐχάριστον.

Ἡ πρώτη φάτνη ἦτο μέγα τι τετράγωνον διαχωρίσμα κλειόμενον πρὸς τὰ ὀπισθεν διὰ ξυλίνης θύρας. Αἱ ἄλλαι ἦσαν κοινὰ φατώματα ἵππων καλὰ, ἀλλ' οὐχὶ τόσον μεγάλα ὅσον ἡ πρώτη. Αὕτη εἶχε χωριστὴν ἐσχάραν διὰ σάνον, καὶ χαμηλὸν παχνὶ διὰ ἀραβόσιτον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ φάτνη αὕτη ἐλευθέρα, διότι ὁ ἵππος, ὅστις ἐβάλετο ἐκεῖ, ἀφίνετο λυτὸς νὰ κάμνη ὅ,τι ἤθελε, σὰς βεβαιῶ δὲ ὅτι εἶνε πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ ἔχῃ τις ἐλευθέραν φάτνην !

Εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην φάτνην ὁ ἱπποκόμος μὲ ἔβαλεν, ἦτο δὲ καθαρὰ, ἄνευ κακῆς ὀσμῆς καὶ εὐάερος. Ποτὲ πρότερον δὲν ἤμην εἰς τοιοῦτον